

Arrest

nr. 72 467 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN HAUTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 5 december 1985 te Tombel (South West Region). U liep school tot form 5. Tijdens uw jeugd kwam J.F.A.E.(...) die met uw vader verwant was, soms bij jullie langs als hij in het dorp was en vertelde hij u en uw broers over de strijd van de 'SCNC'(Southern Cameroon National Council) voor de afscheiding van Zuid-Kameroen. Daarna hielp u uw nicht bij het handel drijven waarna u in 2009 uiteindelijk besloot bij uw vriendin E.(...) in Thiko te gaan wonen. U sloot zich in Thiko aan bij de 'SCYL'(Southern Cameroon Youth League) behorende tot SCNC. U oefende de functie uit van 'field reporter'. In juli-augustus 2011 waren jullie op een veld nabij Thiko de mensen aan het zeggen dat ze niet moesten stemmen bij de

presidentsverkiezingen later op het jaar, toen de politie jullie aanhield. U zat een aantal dagen opgesloten in de politiebureau te Thiko voordat u op borg vrijgelaten werd. Op 1 oktober 2011 waren jullie de straat aan het versieren om de 50ste verjaardag van de SCNC te vieren toen de politie wederom kwam opdagen. U werd opnieuw aangehouden en naar het politiebureau van Thiko gebracht. U werd daar een acht à negental uur vastgehouden en vervolgens werd u overgebracht naar het centraal politiebureau te Buea. U werd nooit verhoord. U werd geslagen en mishandeld en opgesloten. Na elf à twaalf dagen zorgde uw advocaat J.B.(...) ervoor dat u overgebracht werd naar het ziekenhuis. Daar kreeg u gedurende drie dagen de nodige verzorging. Vervolgens slaagde u erin met de hulp van uw advocaat en de dokter die een vriend was van J.F.A.E.(...), te ontsnappen. U dook onder bij het vriendje van uw vriendin E.(...) in Thiko. Op 1 november 2011 verliet u Kameroen. Diezelfde dag werd u op de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de Federale Politie in het bezit van een vals/vervalst paspoort (zie verslagen van de Federale Politie te Zaventem met nummer PA/598/VVR, dd. 1 november 2011 en met nummer BN/5576/11). U vroeg er later die dag asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico' op het lijden van schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vervolging te vrezen door de Kameroense autoriteiten omwille van uw activiteiten voor de SCNC (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 24 november 2011, hierna CGVS, p.2, 12).

Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw lidmaatschap van de SCNC en uw activiteiten voor de SCNC totaal niet geloofwaardig zijn. Vooreerst dienen een aantal bedenkingen gemaakt te worden bij uw verklaringen omtrent uw toetreding tot de SCNC. Zo was u niet in staat te verduidelijken waarom u zelf besloten had lid te worden van de SCNC. U stelde dat het een beweging is die wil dat Zuid-Kameroen zich afscheidt van Franstalig Kameroen en dat u lid werd omdat u van de 'South-West' regio van Kameroen bent (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Toen u ernaar gevraagd werd zei u de afscheiding van Zuid-Kameroen te willen omdat er geen gewin is en de wegen heel slecht zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U was verder niet in staat te zeggen om welke reden u besloot toch lid te worden van de SCNC, ondanks het feit dat u zich daardoor in een risicovolle situatie plaatste waarin u een doelwit werd voor de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Op de vraag of J.F.A.E.(...) iets te maken had met het feit dat u besloot lid te worden van de SCNC antwoordde u aanvankelijk bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U haalde aan dat toen jullie opgroeiden hij u en uw broers vertelde over de afscheiding van Zuid-Kameroen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Even later tijdens het gehoor toen door het Commissariaat-generaal geïnformeerd werd naar de vrouw en kinderen van J.F.A.E.(...) zei u spontaan nog iets te willen zeggen met betrekking tot de eerdere vraag of J.F.A.E.(...) iets te maken had met het feit dat u lid werd van de SCNC (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U wijzigde uw antwoord op deze vraag en stelde dat dit niet het geval was en dat u de vraag niet goed verstaan had (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Toen door het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u dan voordien iets anders zei, verduidelijkte u dat J.F.A.E.(...) met uw broers sprak en dat u gewoon passeerde (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uiteindelijk bevestigde u toch gewoon lid te zijn geworden omwille van J.F.A.E.(...) en de dingen die hij vertelde tijdens uw jeugd (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

In het licht van deze verklaring is het echter zeer bedenkelijk dat u van een aantal zaken duidelijk niet op de hoogte bleek te zijn. U was niet op de hoogte van de belangrijke rol die J.F.A.E.(...) gespeeld heeft in de geschiedenis van de SCNC en wist niet wat hij voor de SCNC gedaan heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U stelde enkel dat hij vroeger voorzitter was van de SCNC (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U wist niet of J.F.A.E.(...) ooit aangehouden werd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U slaagde er niet in te zeggen wat er bij radio Buea geweest was en legde totaal geen link tussen deze vraag en de persoon van J.F.A.E.(...) die een grote rol speelde bij dit incident (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en documentatie in het administratieve dossier). Ook op de vraag van het Commissariaat-generaal om spontaan iets te vertellen over wat u nog weet aangaande J.F.A.E.(...) naast het feit dat hij vroeger voorzitter was van de SCNC en dat hij met uw vader opgroeide, repliceerde u dat dat alles is wat u van hem weet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het is uiterst bedenkelijk dat u niet meer kon vertellen over J.F.A.E.(...) daar deze een goede vriend van de familie was en hij u zelfs inspireerde bij uw toetreding tot de SCNC, naar u verklaarde.

Verder kunnen eveneens een aantal vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen betreffende de SCNC en uw rol binnen deze beweging. U vertelde dat u de rol vervulde van 'field reporter' binnen de beweging (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

Op de vraag van het Commissariaat-generaal iets meer te vertellen over de SCNC of de SCYL in Thiko, antwoordde u slechts alleen te weten welke post u zelf had en geen andere informatie te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U wist niet wie de leider van uw groep van de SCNC in Thiko was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U stelde binnen het SCNC lid te zijn geweest van de SCYL (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U was echter niet in staat te zeggen wie aan het hoofd stond van de SCYL (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U vertelde dat de groep in Thiko een veertig à vijftig leden telde maar slaagde er slechts in vijf leden bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U kende verder ook niemand met een specifieke rol of functie bij de SCNC of SCYL in Thiko (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U kon geen enkele naam opnoemen van andere leden van de SCNC die ooit aangehouden werden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U slaagde er niet in te zeggen of de SCNC een symbool of een teken heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U zei dat de vlag van SCNC of SCYL wit en blauw was maar was niet in staat deze vlag verder te beschrijven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Daar u verklaarde lid te zijn geweest van deze groep sinds eind 2009 mag aangenomen worden dat u toch in minimale mate op de hoogte was van een aantal zaken, ook al stelde u niet veel te weten van de politiek zelf. Dit was duidelijk niet het geval.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat uw verklaringen betreffende uw lidmaatschap van de SCNC niet geloofwaardig zijn. Bij gevolg kan evenmin enig verder geloof gehecht worden aan de verklaringen met betrekking tot uw vermeende vervolging door de Kameroense autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de SCNC.

De door u aan het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde documenten ondermijnen uw geloofwaardigheid verder. U legde een duplicata van uw geboorteakte (met nummer 0181/85vol.II), uw lidkaart van de SCNC (met nummer 50739), uw lidkaart van het 'Centre for Human Rights and Democracy in Africa' (met nummer 00543/11), uw 'application receipt' (met nummer 1114183996), een medisch attest (opgesteld door Dr. Augustine, dd.6 oktober 2011 te Thiko), een 'warrant of arrest' (dd. 5 september 2011), een 'affidavit' opgesteld door F.A.N.(...) (dd. 27 september 2011) en een 'affidavit' opgesteld door J.B.(...) voor. Uw identiteit wordt niet meteen in twijfel getrokken. Met betrekking tot het 'application receipt' dient echter opgemerkt te worden dat u bevestigde dit document reeds in uw bezit te hebben gehad sinds meerdere jaren en het overigens zelf te hebben aangevraagd bij de administratie van Tombel (zie gehoorverslag CGVS, p.10) terwijl uit het document zelf blijkt dat het pas in februari 2011 werd uitgegeven. De authenticiteit van zowel de lidkaart van het SCNC, de lidkaart van het CHRDA, de affidavits, het aanhoudingsbevel en het medisch attest kan in twijfel getrokken worden daar deze documenten en hun inhoud geen steun vinden in de verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal. Zo stelde u zelf aanvankelijk geen lid te zijn van het CHRDA van F.A.N.(...), van wie u overigens ook een 'affidavit' voorlegde (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer even later door het Commissariaat-generaal ingegaan wordt op de lidkaart van het CHRDA die u voorlegde, stelde u wel lid te zijn geweest van de organisatie (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). U stelde echter geen enkele activiteit te hebben gehad voor het CHRDA toen u naar uw activiteiten gevraagd werd en zei bovendien nooit bijdrage betaald te hebben, hetgeen wederom tegengesproken wordt door het document zelf waarop melding gemaakt wordt van 'member's contribution' die u zogenaamd betaalde voor 2010 en 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Met betrekking tot uw lidkaart van de SCNC volstaat het te verwijzen naar bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap van de SCNC. Met betrekking tot het medisch attest dient opgemerkt te worden dat u verklaarde op 1 oktober 2011 aangehouden te zijn geweest en vervolgens tien à twaalf dagen later naar het ziekenhuis te zijn gebracht, dus ten vroegste op 10 oktober 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Het medisch attest verwijst echter naar een voorval van 5 oktober 2011 en het vermeldt dat het opgesteld werd op 6 oktober 2011, beide data waarop u volgens uw eigen verklaringen nog steeds gevangen zat en nog niet in het ziekenhuis was. Toen u met deze incoherentie geconfronteerd werd, zei u het niet te weten en suggereerde u dat het misschien om een vergissing ging (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U slaagde er echter verder niet in deze mogelijke verklaring te staven. Met betrekking tot het 'affidavit' van F.A.N.(...) dient opgemerkt te worden dat het document stelt dat u ergens in 2010 aangehouden werd door de politie waarbij u gedurende negen uur vastgehouden werd op het politiebureau te Thiko waarna u overgebracht werd naar Buea waar u vervolgens 12 dagen in detentie doorbracht. Dit document strookt wederom niet met uw verklaringen dat dit alles plaatsvond in 2011 op data die vallen na de datum waarop het 'affidavit' werd opgesteld, met name vanaf 1 oktober 2011 terwijl het affidavit werd opgesteld op 27

september 2011 (zie gehoorverslag CGVS, pp.2,7). Toen u met de info uit het 'affidavit' geconfronteerd werd hield u er het zwijgen toe (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Met betrekking tot het 'affidavit' van J.B.(...) dient opgemerkt te worden dat ook hieraan weinig geloof gehecht kan worden daar het document niet gedateerd en ondertekend is en het in het midden van een zin onderbroken is en het dus duidelijk niet om het volledige document gaat. U stelde zelf niet te weten waar de rest van het document is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Met betrekking tot het aanhoudingsbevel dient opgemerkt te worden dat het geenszins betrekking heeft op de door u aangehaalde feiten die zich voordeden vanaf 1 oktober 2011 daar het opgesteld werd op 5 september 2011 en verwijst naar een oproeping door de rechtbank van eerste aanleg van 22 augustus 2011. Op het ogenblik dat u hiermee geconfronteerd werd door het Commissariaat-generaal stelde u voordien rond juli-augustus 2011 ook al eens aangehouden te zijn geweest omwille van uw activiteiten voor de SCNC (zie gehoorverslag CGVS, pp.10-11). Nochtans verklaarde u voordien tijdens hetzelfde gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u voor 1 oktober 2011 nooit aangehouden werd of problemen had met de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Toen u aangehouden werd op de luchthaven van Zaventem was u in het bezit van een vals/vervalst paspoort van Kameroen (zie bovenvermelde verslagen van de Federale Politie te Zaventem).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een manifeste beoordelingsfout heeft begaan. Zij beroept zich verder op een schending van het redelijkheidsbeginsel, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur. Verder haalt verzoekster nog de schending van de motiveringsplicht vevat in de grondwet, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991).

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig steunen op een "schending van het beginsel van behoorlijk bestuur" zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Verzoekster kan ook niet dienstig aanvoeren dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht vevat in de Grondwet schendt, zonder te vermelden welk artikel van de Grondwet deze motiveringplicht zou bevatten, en hoe de bestreden beslissing deze bepaling van de Grondwet zou schenden.

Verzoekster klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 24 november 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Engels machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met

inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom er geen geloof gehecht wordt aan haar vrees om vervolgd te worden. Verzoeksters asielaanvraag werd afgewezen omdat zij enkele tegenstrijdigheden verklaringen zou hebben afgelegd en zij kan hier niet mee akkoord gaan.

Vooreerst merkt de Raad op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekster meent ten eerste dat het volkomen normaal is dat de leden van een door de overheid als illegaal bestempelde organisatie in het ongewisse worden gelaten over wie welke plaats inneemt in de hiërarchie. Verzoekster wijst verder nog op de beperkte opleiding die zij genoten heeft en stelt dat het onredelijk is om haar verklaringen te toetsen aan haar kennis van de politieke situatie in haar land van herkomst.

Verzoekster baseert haar asielrelaas op het feit dat zij lid was van de "Southern Cameroon Youth League" (hierna: SCYL) die deel uitmaakt van de "Southern Cameroon National Council" (hierna: SCNC). Aangezien verzoekster haar vrees voor vervolging baseert op dit lidmaatschap dient zij aannemelijk te maken dat zij effectief lid was van deze organisatie. De commissaris-generaal oordeelde reeds dat er helemaal geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters lidmaatschap van de SCYL en de SCNC. De bestreden beslissing stelt hierover reeds:

"(...)Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw lidmaatschap van de SCNC en uw activiteiten voor de SCNC totaal niet geloofwaardig zijn. Vooreerst dienen een aantal bedenkingen gemaakt te worden bij uw verklaringen omtrent uw toetreding tot de SCNC. Zo was u niet in staat te verduidelijken waarom u zelf besloten had lid te worden van de SCNC. U stelde dat het een beweging is die wil dat Zuid-Kameroen zich afscheidt van Franstalig Kameroen en dat u lid werd omdat u van de 'South-West' regio van Kameroen bent (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Toen u ernaar gevraagd werd zei u de afscheiding van Zuid-Kameroen te willen omdat er geen gewin is en de wegen heel slecht zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U was verder niet in staat te zeggen om welke reden u besloot toch lid te worden van de SCNC, ondanks het feit dat u zich daardoor in een risicovolle situatie plaatste waarin u een doelwit werd voor de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Op de vraag of J.F.A.E.(...) iets te maken had met het feit dat u besloot lid te worden van de SCNC antwoordde u aanvankelijk bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U haalde aan dat toen jullie opgroeiden hij u en uw broers vertelde over de afscheiding van Zuid-Kameroen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Even later tijdens het gehoor toen door het Commissariaat-generaal geïnformeerd werd naar de vrouw en kinderen van J.F.A.E.(...) zei u spontaan nog iets te willen zeggen met betrekking tot de eerdere vraag of J.F.A.E.(...) iets te maken had met het feit dat u lid werd van de SCNC (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U wijzigde uw antwoord op deze vraag en stelde dat dit niet het geval was en dat u de vraag niet goed verstaan had (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Toen door het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u dan voordien iets anders zei, verduidelijkte u dat J.F.A.E.(...) met uw broers sprak en dat u gewoon passeerde (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uiteindelijk bevestigde u toch gewoon lid te zijn geworden omwille van J.F.A.E.(...) en de dingen die hij vertelde tijdens uw jeugd (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

In het licht van deze verklaring is het echter zeer bedenkelijk dat u van een aantal zaken duidelijk niet op de hoogte bleek te zijn. U was niet op de hoogte van de belangrijke rol die J.F.A.E.(...) gespeeld heeft in de geschiedenis van de SCNC en wist niet wat hij voor de SCNC gedaan heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U stelde enkel dat hij vroeger voorzitter was van de SCNC (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U wist niet of J.F.A.E.(...) ooit aangehouden werd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U slaagde er niet in te zeggen wat er bij radio Buea geweest was en legde totaal geen link tussen deze vraag en de persoon van J.F.A.E.(...) die een grote rol speelde bij dit incident (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en documentatie in het administratieve dossier). Ook op de vraag van het Commissariaat-generaal om spontaan iets te vertellen over wat u nog weet aangaande J.F.A.E.(...) naast het feit dat hij vroeger voorzitter was van de SCNC en dat hij met uw vader opgroeide, repliceerde u dat dat alles is wat u van hem weet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het is uiterst bedenkelijk dat u niet meer kon vertellen over J.F.A.E.(...) daar deze een goede vriend van de familie was en hij u zelfs inspireerde bij uw toetreding tot de SCNC, naar u verklaarde.

Verder kunnen eveneens een aantal vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen betreffende de SCNC en uw rol binnen deze beweging. U vertelde dat u de rol vervulde van 'field reporter' binnen de beweging (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

Op de vraag van het Commissariaat-generaal iets meer te vertellen over de SCNC of de SCYL in Thiko, antwoordde u slechts alleen te weten welke post u zelf had en geen andere informatie te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U wist niet wie de leider van uw groep van de SCNC in Thiko was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U stelde binnen het SCNC lid te zijn geweest van de SCYL (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U was echter niet in staat te zeggen wie aan het hoofd stond van de SCYL (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U vertelde dat de groep in Thiko een veertig à vijftig leden telde maar slaagde er slechts in vijf leden bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U kende verder

ook niemand met een specifieke rol of functie bij de SCNC of SCYL in Thiko (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U kon geen enkele naam opnoemen van andere leden van de SCNC die ooit aangehouden werden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U slaagde er niet in te zeggen of de SCNC een symbool of een teken heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U zei dat de vlag van SCNC of SCYL wit en blauw was maar was niet in staat deze vlag verder te beschrijven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Daar u verklaarde lid te zijn geweest van deze groep sinds eind 2009 mag aangenomen worden dat u toch in minimale mate op de hoogte was van een aantal zaken, ook al stelde u niet veel te weten van de politiek zelf. Dit was duidelijk niet het geval.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat uw verklaringen betreffende uw lidmaatschap van de SCNC niet geloofwaardig zijn. Bij gevolg kan evenmin enig verder geloof gehecht worden aan de verklaringen met betrekking tot uw vermeende vervolging door de Kameroense autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de SCNC(...)."

De Raad is van mening dat deze motieven zeer duidelijk zijn en dat het voor verzoekster niet voldoende is te verwijzen naar het feit dat ze laag geschoold is om deze motieven te weerleggen. Uit het gehoorverslag blijkt tevens dat verzoekster verklaart naar school te zijn gegaan tot "Form 5", dat zij dus niet als heel laag geschoold kan beschouwd worden. In tegendeel tot wat verzoekster stelt vindt de Raad het net essentieel om verzoeksters kennis omtrent de partij waarvan zij beweerd lid te zijn te toetsen, aangezien zij haar asielrelaas baseert op het lidmaatschap van een politieke organisatie. Een dergelijke toetsing dient *in concreto* te gebeuren. Verzoekster haalde aan dat toen zij opgroeide J.F.A.E., die een belangrijke rol speelde in de partij, haar en haar broers vertelde over de afscheiding van Zuid-Kameroen en zij oefende zelf een functie uit binnen de partij zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij meer kennis zou hebben van deze partij. Het louter stellen dat een illegale organisatie haar leden normalerwijze in onwetendheid laat in verband met de hiërarchische structuur van de organisatie is ook niet van dien aard om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekster dient de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, en zij blijft hier in gebreke.

In verband met de tegenstrijdige verklaringen die aan verzoekster verweten worden met betrekking tot de door haar neergelegde documenten, stelt verzoekster dat deze tegenstrijdigheden vooral verwarde weergaven van de chronologie van de feiten betreffen en het gevolg zijn van de preciaire situatie waarin verzoekster zich bevond op het moment van het gehoor op het Commissariaat-generaal. Het zou duidelijk geweest zijn dat verzoekster bijzonder gestresseerd was. Dit zou meermaals gebleken zijn uit de emotionele reacties van verzoekster. Verder stelt verzoekster dat de medewerker die het gehoor af heeft genomen verzoekster bijzonder hard onder druk heeft gezet en hierbij herhaaldelijk zijn stem verhief. Het zou volgens verzoekster tevens onmogelijk zijn voor mensen die gedurende lange tijd worden vastgehouden en daardoor nagenoeg alle tijdsbesef verliezen om dergelijk gedetailleerde beschrijvingen te geven.

Ook hier verwijst de Raad naar de bestreden beslissing: "(...)De door u aan het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde documenten ondermijnen uw geloofwaardigheid verder. U legde een duplicata van uw geboorteakte (met nummer 0181/85vol.II), uw lidkaart van de SCNC (met nummer 50739), uw lidkaart van het 'Centre for Human Rights and Democracy in Africa' (met nummer 00543/11), uw 'application receipt' (met nummer 1114183996), een medisch attest (opgesteld door Dr. Augustine, dd.6 oktober 2011 te Thiko), een 'warrant of arrest' (dd. 5 september 2011), een 'affidavit' opgesteld door F.A.N.(...) (dd. 27 september 2011) en een 'affidavit' opgesteld door J.B.(...) voor. Uw identiteit wordt niet meteen in twijfel getrokken. Met betrekking tot het 'application receipt' dient echter opgemerkt te worden dat u bevestigde dit document reeds in uw bezit te hebben gehad sinds meerdere jaren en het overigens zelf te hebben aangevraagd bij de administratie van Tombel (zie gehoorverslag CGVS, p.10) terwijl uit het document zelf blijkt dat het pas in februari 2011 werd uitgegeven. De authenticiteit van zowel de lidkaart van de SCNC, de lidkaart van het CHRDA, de affidavits, het aanhoudingsbevel en het medisch attest kan in twijfel getrokken worden daar deze documenten en hun inhoud geen steun vinden in de verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal. Zo stelde u zelf aanvankelijk geen lid te zijn van het CHRDA van F.A.N.(...), van wie u overigens ook een 'affidavit' voorlegde (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer even later door het Commissariaat-generaal ingegaan wordt op de lidkaart van het CHRDA die u voorlegde, stelde u wel lid te zijn geweest van de organisatie (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). U stelde echter geen enkele activiteit te hebben gehad voor het CHRDA toen u naar uw activiteiten gevraagd werd en zei bovendien nooit bijdrage betaald te hebben, hetgeen wederom tegengesproken wordt door het document zelf waarop melding gemaakt wordt van 'member's contribution' die u zogenaamd betaalde voor 2010 en

2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Met betrekking tot uw lidkaart van de SCNC volstaat het te verwijzen naar bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap van de SCNC. Met betrekking tot het medisch attest dient opgemerkt te worden dat u verklaarde op 1 oktober 2011 aangehouden te zijn geweest en vervolgens tien à twaalf dagen later naar het ziekenhuis te zijn gebracht, dus ten vroegste op 10 oktober 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Het medisch attest verwijst echter naar een voorval van 5 oktober 2011 en het vermeldt dat het opgesteld werd op 6 oktober 2011, beide data waarop u volgens uw eigen verklaringen nog steeds gevangen zat en nog niet in het ziekenhuis was. Toen u met deze incoherentie geconfronteerd werd, zei u het niet te weten en suggereerde u dat het misschien om een vergissing ging (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U slaagde er echter verder niet in deze mogelijke verklaring te staven. Met betrekking tot het 'affidavit' van F.A.N.(...) dient opgemerkt te worden dat het document stelt dat u ergens in 2010 aangehouden werd door de politie waarbij u gedurende negen uur vastgehouden werd op het politiebureau te Thiko waarna u overgebracht werd naar Buea waar u vervolgens 12 dagen in detentie doorbracht. Dit document strookt wederom niet met uw verklaringen dat dit alles plaatsvond in 2011 op data die vallen na de datum waarop het 'affidavit' werd opgesteld, met name vanaf 1 oktober 2011 terwijl het affidavit werd opgesteld op 27 september 2011 (zie gehoorverslag CGVS, pp.2,7). Toen u met de info uit het 'affidavit' geconfronteerd werd hield u er het zwijgen toe (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Met betrekking tot het 'affidavit' van J.B.(...) dient opgemerkt te worden dat ook hieraan weinig geloof gehecht kan worden daar het document niet gedateerd en ondertekend is en het in het midden van een zin onderbroken is en het dus duidelijk niet om het volledige document gaat. U stelde zelf niet te weten waar de rest van het document is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Met betrekking tot het aanhoudingsbevel dient opgemerkt te worden dat het geenszins betrekking heeft op de door u aangehaalde feiten die zich voordeden vanaf 1 oktober 2011 daar het opgesteld werd op 5 september 2011 en verwijst naar een oproeping door de rechtbank van eerste aanleg van 22 augustus 2011. Op het ogenblik dat u hiermee geconfronteerd werd door het Commissariaat-generaal stelde u voordien rond juli-augustus 2011 ook al eens aangehouden te zijn geweest omwille van uw activiteiten voor de SCNC (zie gehoorverslag CGVS, pp.10-11). Nochtans verklaarde u voordien tijdens hetzelfde gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u voor 1 oktober 2011 nooit aangehouden werd of problemen had met de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.9).(...)"

Ook hier meent de Raad dat de motieven van de bestreden beslissing duidelijk de tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen aangeeft. Verzoekster kan deze dan ook niet weerleggen door te verwijzen naar de precare situatie waar zij zich in bevond.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Het Commissariaat-generaal wijst ook op de talrijke incoherenties tussen de verklaringen van verzoekster en de neergelegde documenten.

Verder is het zo dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoekster toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt ook nog op dat verzoeksters stelling als zou zij door de ondervrager zeer hard onder druk gezet zijn is een loutere bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. Noch verzoekster, noch haar raadsman heeft tijdens het gehoor enige blijk gegeven dat zij een probleem hadden met de manier waarop het gehoor is verlopen. Het is dan ook niet dienstig om na het krijgen van een negatieve beslissing op te werpen dat dit gehoor niet op een normale wijze verlopen is.

Verzoekster stelt nog dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat haar leven en/of vrijheid in gevaar is in haar land van herkomst.

Verzoekster stelt verder nog dat zij de indruk heeft dat de commissaris-generaal de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel te stellen dat de verschafte informatie ongeloofwaardig overkomt. Zij stelt zich dan ook de vraag in hoeverre een dergelijke behandeling van een asielaanvraag nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

De bestreden beslissing is genomen op basis van een reeks motieven die steun vinden in het administratief dossier. De Raad kan verzoeksters stelling dat de commissaris-generaal de zaken lijkt te willen manipuleren dus ook niet bijtreden. De bestreden beslissing is wel afdoende gemotiveerd.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 juli 1951.

De Raad neemt aan dat verzoekster artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) bedoelt, en zal het middel als dusdanig onderzoeken.

Verzoekster herhaalt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging duidelijk heeft gemaakt. De commissaris-generaal zou door te besluiten dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn wegens enkele tegenstrijdigheden de verplichting om verzoeksters verklaringen te toetsen aan hun waarachtigheid schenden. Verzoekster meent dat zij reeds aangetoond heeft dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan haar precaire situatie en de psychologische toestand waar ze zich op dat moment in bevond. Verzoekster stelt tot op heden bevreemd te zijn aangezien zij haar straf niet volledig uitgezeten heeft omdat ze uit het ziekenhuis ontsnapt is. Het is bijgevolg geenszins aangewezen om verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst.

Artikel 33 lid 1 van het vluchtelingenverdrag stelt:

"(...)Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging(...)."

De Raad wijst erop dat dit artikel handelt over vluchtelingen en dat verzoekster, aangezien zij niet erkend is als vluchteling onder artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen aanspraak kan maken op de rechten die hieruit voortkomen. Bijgevolg kan zij zich ook niet beroepen op een schending van het artikel 33 van het vluchtelingenverdrag.

Het middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekster verwijst hier naar de reeds door haar afgelegde verklaringen en stelt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst onmiskenbaar opnieuw vervolgd zal worden omwille van haar lidmaatschap van de SCNC en het feit dat zij op illegale wijze aan haar detentie ontkomen is.

De schending van de artikelen 2 en 3 en 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt Artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daar waar verzoekster verwijst naar het recht op leven zoals bepaald in artikel 2 van het EVRM wijst de Raad erop dat dit zowel getoetst wordt bij het onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling en meer

bepaald de gegronde vrees voor vervolging. De definitie van daden van vervolging bepaald in artikel 48/3, § 2 a) bevat onder meer een verwijzing naar artikel 2 van het EVRM. In gevallen van uitwijzing heeft het Hof voor Mensenrechten de ingeroepen schending van artikel 2 onderzocht in het kader van de schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM H.L.R. t Frankrijk, 29 april 1997; D. t Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997). Verzoekster toont niet aan dat artikel 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Het is verder zo dat, zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters lidmaatschap van de SCNC, en bijgevolg ook niet aan de aanhouding als gevolg van dit lidmaatschap. Verzoekster kan dan ook niet dienstig de schending van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM inroepen

Het middel is niet gegrond

2.4. In een vierde en laatste middel beroept verzoekster zich op de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging en de hoorplicht enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van verzoekster.

Voorts blijkt dat verzoekster verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij er een vragenlijst voor de commissaris-generaal invulde en dat zij op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord op 24 november 2011. Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen in overeenstemming met de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en wordt een schending van de hoorplicht niet gegrond aangevoerd.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS